

De KWA middag is een uitje, een vrijplaats waarin ik mag luisteren naar m'n (schilder)gevoel.

Mijn eerste landschapstekening (met rapportcijfer negen) maakte ik op mijn 13e op het Jeruzalemcollege in Venraij. Ik ben altijd al gefascineerd door landschappen: van de weidse luchten in Friesland, tot de woestijn van Zuid-Marokko, en van de skyline van Rotterdam tot de heuvels van midden-Frankrijk. Toen ik 15 was had ik een treinbaan op zolder waarop naast Fleischmann spoor-N treinen ook een realistisch Frans heuvelslandschap met rotsen, bossen en een dorpje. Gemaakt van kippengaas en papier-maché. In mijn werk werd ik grafisch ontwerper en daarna wetenschappelijk onderzoeker op het gebied van invloed van landschapskenmerken op de psyche van mensen. Het schilderen van landschappen en landschapselementen bij KWA is een mooie apotheose.

Maar het is niet makkelijk. Wat wil ik uitdrukken? Ik kan immers zoveel doen. Alles bijna. Wil ik een bestaande foto naschilderen of lekker spatten met verf? Wil ik iets op een A5-papier kriebelen of groots en meeslepend op een A0-formaat met een grote roller aan de slag? Want mijn beleving van de KWA is een vreemde. Je kunt lid worden en op het dagdeel waarvoor je je hebt aangemeld aan een tafel plaatsnemen. Maar dan komt er geen les. Er komt geen centrale begininstructie hoe je een (basis)landschap op kunt bouwen in acrylverf of olieverf. Ik vroeg er naar, maar echt: 'geen les'. Dus zocht ik op [Udemy.com](https://www.udemy.com) op schilderlessen en vond er een aantal die aspecten van het schilderen uitlegden. Het huiswerk van die online-cursussen was dan weer mijn onderwerp voor bij de KWA.

Wat ik leuk vind bij de KWA is dat je je per lessenblok weer bij een andere docent kunt inschrijven. Zo kom je in verschillende cursistengroepen terecht, maar krijg je vooral ook met verschillende docenten te maken. En daar begon ik de grote meerwaarde van de KWA in te zien. Ik vind het nog steeds een manco dat er geen beginnerscursussen zijn, maar de docenten geven persoonlijke aanwijzingen. En sommige docenten dagen je ook uit om dingen te proberen die buiten je 'comfortzone' liggen. Dat brengt mij op mijn huidige driesprong tussen basis teken- en schilderoefeningen, mijn bewondering voor de ambachtelijke vaardigheid van medecursisten die figuratieve schilderijen maken en dat weer loslaten om naar abstracte landschapsessenties te gaan.

Ook leuk zijn de medecursisten, de koffiepauze met sociaal contact en vooral hen schilderend bezig te zien. Nog beter gezegd: te horen wat de docent zegt over proces en werk bij een buurman of buurvrouw. Ik ben nu twee jaar lid en heel langzaam maar zeker verzamelen zich in mijn hoofd vaardigheden, manieren van kijken, kleurenkennis, verfinzichten, en voorbeeldwerk van inspirerende kunstenaars zich. Met die combinatie kan ik steeds complexere dingen uitproberen. Ik ervaar mijn KWA middag steeds meer als een uitje, een vrijplaats waarin ik niets hoeft, behalve te luisteren naar mijn eigen (schilder)gevoel.

Ik heb nog één wens, en die mag ik zelf realiseren. Door de laatste loodjes van een verbouwing thuis liggen alle spullen van twee andere kamers in mijn atelierkamer. Jullie raden het al: wèg atelier. Even verder timmeren, sauzen en vloeren leggen, spullen terug en ik kan op avonden thuis ook weer met verf aan de slag. Want dat is mijn weg naar meer 'eigen' werk: veel leren en proberen in Schaarsbergen en ook thuis.